

MANEVÎ DEHASI VE GÜZEL AHLAKIYLA MEHMED ZÂHİD KOTKU

es-selâmü aleyküm ve rahmetullâhi ve berekâtühû!..

Aziz ve sevgili dinleyiciler, izleyiciler, mümin kardeşlerim!

Allah'ın selâmı, rahmeti, bereketi, her türlü ikram ve ihsânı, mükâfâtı üzerinize olsun. Allah hepinizden razı olsun. Çok güzel bir vesile ile toplandınız, toplantınız hayırlı olsun.

Hocamız Mehmed Zâhid Kotku Hazretleri'nin vefatı sene-i devriyesi dolayısıyla toplantı yapmış bulunuyorsunuz.

Hocamız 13 Kasım 1980 yılında, 83 yaşındayken ahirete irtihal eylemişti. Bu münasebetle ben de bu toplantıda sizlere, hocamız hakkında bazı bilgiler sunmak istiyorum.

Hocamız *rahmetullahi aleyh*, 20 yıl önce, bir perşembe günü, öğle vakti civarında vefat etmişti ama hâlâ hatırası aramızda ve âlem-i İslâm'da, hatta günlük gazetelerde taptaze, capcanlı, dipdiri gönüllerde yaşıyor. İlgiyle, sevgiyle, saygıyla yad ediliyor. Dünyanın dört cihet ve yedi kıtasında hatırası anılıyor. Çok az insana nasip olan bir güzel durum.

Rûh-u pâkine sadece sene-i devriyelerinde değil, her gün, her vesile ile dualar ediliyor. Hatimler, sureler, tesbihler, tehlîlât, salât ü selâmlar, zikirler gönderilip duruluyor çünkü, yetiştirdiği talebelere öğrettiği güzel ibadetlerin yapılması esnasında dualar edilirken, dualarda ismi geçiyor. Her an kabır-i pâkine sevaplar gönderiliyor, nurlar yağıyor; makâm-ı a'lâ oluyor, nûru ve sürûru ziyade oluyor muhakkak ki...

a. Sadaka-i Cârîye

Hocamız'ın talebeleri dünyanın pek çok yerine dağılmış durumda. Gazetelerin tahminlerine göre Hocamız rahmetullâhi aleyh'in dünya üzerinde kendisine intisab etmiş, bağlanmış talebeleri milyonların üstünde... Bir buçuk milyon diyen var. Belki benim görmediğim, Ankara'da bulunduğum zamandan, Türkiye içinde gelip ders alanlardan; Hicaz'a gittiği zaman, yurtdışına gittiği zaman kendisinden feyz alanlardan hepsini böyle düşünecek olursak, herhalde birkaç milyon talebesi var...

Talebelerinin evlatları var. Biz talebelerinin yetiştirdiği, ders verdiğimiz, bağladığımız kimseler var... Yani milyonlarca insan Hocamız'a, sabahleyin Evrâd-ı Şerîfe'yi okuduğu

zaman, hatim indirdiği, dua yapacağı zaman, Lâ ilâhe illallah kelime-i tevhidlerini çekeceği zaman, her zaman dua ediyor. Tabii, vefatının sene-i devriyelerinde de, dünyanın her yerinde toplantılar yapılıyor.

Geçen akşam İsveç'teki kardeşlerimiz benimle bağlantı kurdular, telefonla onların toplantılarına konuşma yaptım. Amerika'dan istiyorlar. Avustralya'daki kardeşlerimiz, Türkiye'de muhtelif şehirlerdeki kardeşlerimiz, Medine-i Münevvere'deki, Mekke-i Mükerrreme'deki kardeşlerimiz de tabii, 13 Kasım gelince, Hocamız için çok mübarek, feyizli toplantılar yapıyorlar.

Dünyanın pek çok yerinde Hocamız adına, Mehmed Zâhid Kotku Camisi diye camiler, dergâhlar açıldı, hâlen açılmakta, caddelere ismi verilmekte; rûh-u pâkine hediye olsun diye, hayır olarak çeşmeler yapılmakta, bahçeler düzenlenmekte...

Avustralya gibi uzak bir kıta bile, sizin ilginizi çekebilir. İngilizler *down-under* diye anıyorlar, yani dünyanın alt tarafı olan bir yer. Yirmi dört saat havada uçup öyle gidiyorsunuz. Orada dahi muhtelif şehirlerde Hocamız namına *elhamdülillâh* bizler dergâhlar, mescitler

açtık. Mesela Sydney’deki, oyunlar dolayısıyla, uluslararası idman karşılaşmaları dolayısıyla herkesin bildiği bir yer. Orada hocamızın Kotku Dergâhı var. Açan kardeşlerimizden, vesile olanlardan Allah razı olsun.

Dubbo denilen bir iç şehirde, şirin, güzel, temiz havalı bir şehirde, onun namına Kotku Camisi var. Griffith diye Türk kardeşlerimizin çok gittiği, çalıştığı bir tarım, meyve, sebze üretim şehrinde bir camisi var, hocamızın adına. Brisbane’da camisi var, Eight diye bir semtinde. Brisbane’ın en büyük camisi diyeceğimiz, sekiz dönüm arazi içinde, çamların arasında bir camisi var. Daha daha niceleri inşa-lah açılacak.

Çünkü ben şöyle düşünüyorum: Bir talebenin hocasına yapacağı en güzel hizmet, onun ruhuna sevabı daima gitsin diye, onun namına bir sadaka-i câriye tesis etmektir. Tabii bu arada İstanbul’daki, Ankara’daki Kotku Camilerini saymıyorum. Allah razı olsun, Çamlıca’da Nâci Bey kardeşimizin vesile olduğu Kotku Camisi var. Ayrancı’da kardeşlerimizin yaptırdığı güzel Kotku Camisi var. Daha başka yerlerde camiler var. Tabii, bu camilerde namazlar

kılındıkça, ibadetler edildikçe hocamızın adı anıldıkça ruhuna sevaplar gidiyor.

Ayrıca Evrâd-ı Şerîfe'sini sabahları ihvanımız her yerde okuyorlar, duası yapılırken hocamız anılıyor. Hatimler indirilince ruhuna hediyeler gönderiliyor. Böylece sadaka-i câriye dediğimiz, istifade edilen müessese haline gelmiş hayırlar, cami, mektep, çeşme, koru, ağaçlık, bahçe gibi şeyler, bunlar hizmete devam ettikçe bunlardan insanlar ve diğer canlılar, kuşlar, kelebekler, hayvanlar, sincaplar istifade ettikçe, zıpladıkça oynadıkça sevap devamlı gidiyor.

Onun için bir defada biten sadaka değil de sadaka-i câriye, yani cereyan eden devam etmekte olan sadakalar, hocamızın ruhuna boyuna gönderiliyor. Kabrine nurlar yağıyor.

b. Ariflerin Arasında Müstesna Bir Şahsiyet

Ben hocamızı anlatmak için şunu belirtmek istiyorum: -kendi görüşlerim, kendi hayatımdaki tecrübem- Üniversite muhitinde, üniversite hocası olarak görev yaptım. İstanbul'daki, Ankara'daki üniversiteleri biliyorum. Yurtdışındaki, İslâm ülkelerindeki üniversiteleri biliyorum. Diyanet ile çok yakın ilişkilerim

oldu çünkü benim talebelerimin çoğu Diyanet teşkilatında görev aldılar ve birçoğu da Diyanet İşleri Başkanı oldu. Onlardan biliyorum ve el-hamdülillah hocamız ve babamızın muhiti dolayısıyla, pek çok âlim ve din adamı tanıdım.

Bunları şöyle düşünüyorum: Hocamızın hali ile onların durumlarını yan yana getiriyorum. O kadar güzel insanlar tanıdım ama hocamız gibisi, ona benzeyeni yok. O, o ariflerin, o zarif insanların arasında, çok daha başka bir arif, zarif, kâmil kimseydi. Çok daha tatlı ve güzel bir kimseydi. Çok hoş bir insandı.

Şöyle söyleyeyim, bu benim tabii yakınlığımız olduğu için şirin görünme durumu değil. Ben Ankara’da bir evde oturuyordum. Hocamız *rahmetullâhi aleyh* bizim haneyi teşrif ettiler. Tabii, kızının evi olmak dolayısıyla. Bizim ev sahibimiz de Ankara’nın yerlisi bir hacı amcaydı. Hanımı da Ankara’nın Çubuk (ilçesinin) köylerinden, temiz bir kimseydi. O Anadolu temizliği ile, safiyeti ile hocamızı soruyor bana. Ev sahibimiz dedenin yaşlı amca kamburu çıkmış bir kimseydi, hanımı yaşlıydı. Hocamızı sorarken şöyle soruyor:

“Kimdi o güzel adam?” diye soruyor, yani güzel kelimesini kullanıyor.

Böyle camiye gittiğimiz zaman şehirlere, Konya'ya, Ankara'ya, Kütahya'ya, camide namaz kılıp çıkarken, benim de ilgili olduğumu anlayıp halktan birileri yanıma gelip

“Kim bu zât-ı muhterem?” diye sorarlardı.

Yani, muhterem bir kişi olduğu görünüşünden derhal belli olurdu ve yüzünün güzelliği de derhal etki uyandırırdu.

Bedenen çok heybetliydi. Peygamber *sal-lallahu aleyhi vessellem* Efendimiz'in mübarek evlatlarından, öyle bir sülaleden, Kafkasya tarafından, Nuha şehrinden gelmiş. Şu anda Azerbaycan'da bulunan bir şehir, Şeki diye adlandırılıyor. Oradan gelmiş. O heybet vardı yani. Hani Şeyh Şamil'in resimlerine baktığınız zaman, o kalpağıyla görülen heybet gibi bir heybeti vardı.

Bizim bakanlık yapmış bir kardeşimiz diyor ki:

“Çok kereler” diyor “Hocamızın o heybeti karşısında ben de hayret ediyordum. Yanına varıyordum, şöyle yanında dururken omzu ile omzumu mukayese ediyordum. Boy bakımından onunla aynıydık ama o heybetli görünüyordu.” diyor. Böyle bir manevi heybeti vardı ve yüzü çok güzeldi. Güzeller güzeli bir yüzü

vardı, siması çok tatlıydı. Yani ne diyelim, hoca güzeli mi diyelim, erkek güzeli mi diyelim, şeyh güzeli mi diyelim. Hakikaten, yarışma olsa seçilecek hoş görünümlü bir kimseydi.

Ahlakı çok güzeldi. Biz tabii kitaplarda, hadîs-i şerîflerde okuyoruz ahlakın güzel olduğunu. Bütün ilahiyat fakültelerinin hocaları bilirler ama ahlakın güzel olduğunu bilmek ve okumak başka, ahlakın güzel olduğunu bizzat göstermek, yaşamak güzel ahlaklı olarak onu böyle vurgulamak çok daha başka bir şey. İkisi anlatılmaz derecede farklı şeyler.

Hocamız çok sağlam bir ahlaka sahipti. Yani ahlakına hayran olmamak mümkün değildi. Bir kere cömertti. Yanına yanaşan, kendisiyle yakınlığı olan ziyaretine gelen her insana mutlaka cömertliğinin eseri ulaşırdı. Mutlaka bir ikramı olurdu.

Son derece yüksek bir şahsiyet olmasına rağmen manevi bakımdan... Manevi makamının yüksek olduğunun çok alametleri var. Herkes tabii hocasını, şeyhini iyi bilecek. Tasavvufta bu da böyle bir esastır, iyi bilecek ki feyz alsın ama çok müstesna yüksek makamı olduğunu, birtakım olaylardan biliyoruz. Karşılaştırmalardan, ziyaretlerden, kimin kimden daha

üstün olduğunu incelemek imkânı oluyor. Rüyalarından kesin. O kadar yüksek makamına rağmen, son derece mütevazıydı. O kadar tatlı kelimelerle tevazusunu samimi bir tarzda ifade ederdi ki tevazusuna bir kere aşık olurdunuz.

Son derece sevgi dolu bir insandı ve sevgi verirdi, sevgi görürdü. Mutlaka sevgi karşılıklıdır diye söyleniyor, bilirsiniz. Son derece sabırlıydı. Etrafındaki tecrübesiz insanların, onun makamına, mekanına, şanına uygun olmayan davranışlarına ve karşılaştığı olaylara karşı son derece metin, kale gibi sağlam, böyle sahildeki yalçın bir kayalık gibi dalgaların gelip böyle çarpıp parçalanıp geriye dağıldığı gibi, olayların karşısında öyle bir metin, sabırlı hali vardı.

Çok ketum idi, yani sırları etrafa fâş etmezdi. Kendisinin manevi kemalâtını da çok büyük bir ustalıkla ketmederdi yani belli etmezdi, saklardı kendisini. Hiçbir şeyi yokmuş gibi gösterirdi ama güneş balçıkla sıvanmadığından, o ne kadar böyle acizliğini naçizliğini ifade etse de insanlar da onun ne kadar yüksek olduğunu anlardı.

Manevi yönden her sözü hikmetli idi. Boşuna söz söylemediğini anlardınız ve o sözün birisi için olduğunu, birisi bilirdi. “Ha, bu söz

bana!” diye o işareti alır, ona göre kendisinde bir hata varsa düzeltirdi.

c. Gönüllere Dokunan Haller ve Manevi Keşifler

Her davranışı bir kerametti. Keramet denilen şeyi ben hocamızın çevresinde yaşarken gördüm. Görmeyen insan anlayamaz. Bu devirde bakıyorum ben, Diyanet mensubu oluyor, fetva komisyonunda oluyor, müftü oluyor, yazar oluyor, dergi çıkaran kimseler oluyor. Ehl-i sünnetin âlimlerinin kesin olarak beyan ettiği bazı şeylere aykırı sözler söylüyorlar, kerametleri kabul etmiyorlar. “Evliyâullah’ın kerameti haktır.” der halbuki ehl-i sünnetin inancı böyledir.

Tabii görmediği için, görmeyen bir insanın bu işlere içinin kani olmamasını biraz uygun olmasa bile anlıyorum ben. Uygun değil! Mademki çok büyük âlimler böyle bir şey var diye buyurmuş, mademki Kur’an-ı Kerîm’deki bazı olaylar kerametın misali, o zaman kabul etmesi lazım.

“Evet, öyle ama...” diyorlar, yine de bir insanın keramet sahibi olduğuna inanamıyorlar. İnanma kabiliyetleri misal olmayınca tabii duyduklarını içine sindirememiş oluyorlar.

Ama hocamızın yanında olan insanlar, her an bir kerametle karşılaşırlardı, karşılaştık. Benim dışımda ben damadıyım ama halefiyim, vekiliyim, damadıyım ama benim dışımda ihvanımızdan kime sorulsa, kaç tane başından geçmiş hadiseyi anlatır.

Mesela biz hacca gideceğiz, Suriye’de kaç arabayız. Bir şehirde bir doktoru arayacağız. Telefonunu bilmiyoruz, adresini bilmiyoruz. İstiyoruz ki o doktorla buluşalım çünkü yolda dinleneceğiz, hocamız dinlenecek. Ondan sonra hac yoluna devam edeceğiz. Onunla hemen bir dönen kavşakta, cadde üzerinde, “Nereye müracaat etsek ki?” diye düşünürken, hemen karşılaşıverirdik.

Böyle olağanüstü olaylar, zuhurat dediğimiz birden karşımıza çıkıveren olaylar ile çok karşılaştık.

Kişi olarak da, kendisinin kerametlerini çok görürdük. Mesela gelen bir insanın, aklında düşündüğü meseleye cevap verirdi veyahut yanlış bir şey düşünüyorsa, yanlış düşündüğünü açıkça söylerdi. Mesela, ayakkabılarını ellerine almış cemaat kapıdan çıkarken hocamızın arkasından, birileri de hocamızın önüne terliklerini koyarken arkadaki yanlış bir şey düşünüyor

mesela, sessizce gidiyorlar peş peşe, hocamızı dönüp de “Olmaz öyle şey!” dediği, hatta benim de bir kere otururken böyle karşılaştığım olaylar çok çok olurdu.

Tabii, Allah’ın keramet sahibi nice kulları vardır. O keramet sahibi kulları içinde özel ve yüksek bir makamı olduğu pek çok olaylarla belliydi. Yani *kutbü’l-aktâb*, *gavsü’l-a’zam* olduğunu gösteren emareler vardı. Mesela, hatırladıklarımı size şöyle nakledeyim:

Mesela hiç hocamızın ismini duymamış, Iskenderpaşa Cami’nin adını duymamış bir kimseye, rüyasında diyorlar ki:

“Şöyle bir cami var, o camiye gideceksin! Şöyle bir zat-ı muhterem var. Gidip ondan el alacaksın, intisap edeceksin!”

O da araya araya geliyor, buluyor ve tanımadığı hocamıza gelip intisap ediyor.

Bunun dışında beni etkileyen bazı şeyleri size, bilenleriniz vardır içinizde ama bilmeyenler de bilsin diye, anlatmak istiyorum:

Bizim Doktor Sedat Bey birkaç defa anlatmıştı. Allah selâmet versin, kendisi mikrofonun başına geçip toplantılarda anlatmıştı. Kadırga Yurdu’nda tıp öğrencisi olarak kalırlarken, yurttaki bazı arkadaşları bırakıp bırakıp bazı

günler giderlermiş. Başka günler yatsı namazını beraber kılıyorlar Kadırğa  ğrenci Yurdu’nda. Bazı akşamlar talebe arkadaşları göremiyor. Onlara demiş ki:

“Siz bazı akşamları bir yere gidiyorsunuz?”

“Evet, gidiyoruz. Bir mübarek hoca var. Onun camisine gidiyoruz, sohbet oluyor. İster-sen seni de götürürüz, saklı gizli bir şey değil.” demişler.

“Olur, beni de götürün!” demiş.

Ama daha önceden, rüyasında bir mübarek zat görüyor. O mübarek zat, “Evladım, benim yanıma gel!” diye davet ediyor. Üç defa bunu görüyor, ama adres yok. O şahıs, “Evladım, bana gel!” diyor. R yadan uyanıyor, “Hayırdır inşallah! Bu şahıs beni çağırıyor ama ben nasıl gideceğim?” diyor. Neresi, nerede, belli değil.

Nihayet arkadaşları bir hafta sonunda, gittikleri camiye Sedat Bey’i de götürüyorlar. Sedat Bey yatsı namazını kılıyor. Ondan sonra, hocaefendi arkasına döndüğü zaman bir de bakıyor ki üç defa rüyasına girip de “Evladım, bana gel!” diyen zat karşısında, yani Hocamız *rahmetullahi aleyh*.

Herkes gidince o tabii şaşırıp, oturup kalıyor. Herkes camiden çıkınca hocamız işaret

ediyor ve “Evladım geç kaldın, beklettin.” diyor. Demek ki çağırmaya da vakıf ve orada ders veriyor Sedat Bey’e. Mesela bu, hocamızın manevi makamını gösteren bir olay.

Başka mühim olaylardan birisi:

Celal Hoca vardı *rahmetullâhi aleyh*. Celal Hoca ilm-i kelâm üstadı idi. Arapçası çok yüksek ve Soğanağa Cami’nde İhyâ-i Ulûm dersi okuturdu. Dersine doyum olmazdı. Çok muhterem bir âlimdi. Çocukları da muhterem kimse-ler oldular. Çok sevdiğimiz yüksek şahsiyetler oldular.

Bu Celal Hoca, bir gün hocamızı ziyarete gelmiş ama kendisinin bir yere bağlılığı, intisabı, tasavvufi bir tarafı yok. Hocamıza diyor ki:

“Efendim, bu günlerde Ankara’dan cevap bekliyorum ama gelmiyor. Hicaz’a gitmek istiyorum. Pasaport dairesinden bir türlü aylar geçtiği halde pasaportu vermiyorlar ve Hicaz’a gitmem mümkün olmuyor.”

O zaman, Hicaz’a herkesin gitmesi zor olan bir senede, bu eski senelerde, Hocamız diyor ki:

“Olur inşallah!” diyor.

Celâl Hoca, hocamızın önündeki sedirde böyle diz çökerken uyukluyor. Uykusu esnasında kendisini, İçişleri Bakanlığı'nın Pasaport dairesinde Ankara'da görüyor. Pasaportunu hazırlıyorlar, buyur diye eline veriyorlar rüyada. Tabii sevinerek uyanıyor. Bir de bakıyor ki hocamızın huzurunda, minderde diz çökerken uyuklamış, kendinden geçmiş, bu durumu görmüş. "Böyle bir zâtın huzurunda ihtiyarlığım-dan dolayı uyukladım." diye biraz utanıyor.

Hocamız mütebessim bir şekilde yüzüne bakıyor. Diyor ki:

"Nasıl, pasaportu aldınız mı? Pasaportu verdiler mi?" diyor.

Celâl Hoca şaşırıyor. Daha rüyayı yeni gördü, Hocamız, "Nasıl, pasaportu eline aldın mı?" diyor. Ve hakikaten de bir iki gün sonra pasaport geliyor.

Evine gittiği zaman da bizim kardeşlere demiş ki:

"Hocanızın kıymetini bilin! Ben bu hocayı tanımasaydım, dinin esrarından birçok şeyi bilmeden gâfil ölmüş olacaktım. Hocanız çok büyük bir zât-ı muhterem! Rüyalara dahi tesiri, tasarrufu var." diyor. Rüya gördürmek manevi

aleme böyle tasarrufu var diye tembihliyor. Böyle bir özelliği var Hocamızın.

Herkesin kendi hayatında yani kendisinin hatıraları vardır. Tabii, bunların bir kısmı kitap haline geldi. Hatıralardan iki tanesini daha anlatmak istiyorum:

Bir tanesi Bursa'dan Yusuf kardeşimizin hatırası. O, "Ortaokuldan beri namaz kılar-dım." diyor kendisi anlatırken. "Bir şeye üzül-düm, ama kime derdimi açacağım? Bir kimseyi de bulamadım. "Gözümü kapattım." diyor ortaokul talebesi olarak, "Gözümün önüne şöyle bir aksakallı, nurani bir insan getireyim, ona derdimi açayım." Yani bir oyun, kendi kendine bir kurgu, hayal. "Gözümü kapattım, gözümün önüne kendi keyfimce, hayalimden bir müba-rek zât tasavvur ettim. Gözüm kapalı, derdimi ona açtım, rahatladım." diyor. "Bu oyun benim hoşuma gitti. Bunu ondan sonra da sık sık yaptım. Hep aynı hayali gözümün önüne getiriyordum. 'İşte hocam şöyle oldu, böyle oldu.' diye dertleşiyordum onunla." diyor.

Hayal tamamen, kendisinin kurgusu bir şey. Sonra ortaokul bitiyor, lise bitiyor. Teknik üniversiteyi kazanıyor. Teknik üniversiteye

geliyor Bursa'dan okumak üzere. Yurtta arkadaşlar diyorlar ki:

“Çok mübarek bir hocefendi var. İşte biz zaman zaman onu ziyarete gideriz. Sen de gel.” diyorlar.

O da “Olur.” diyor, kalkıp gidiyor. Gittiği zaman bir de bakıyor ki ortaokuldan beri kendi hayalinde, kendisinin uydurduğunu sandığı o sima, o zat, hocamız *rahmetullâhi aleyh*.

Tabii bir ortaokul talebesinin serbest hayaline böyle tesir edip yıllar yılı uzaktan onu manevi yönden eğitmek, tasavvufun hiçbir kitabında ben böyle bir anlatımı görmedim. Muhakkak ki manevi makamı çok yüksek olan bir zata ait olabilir diye, kesin olarak gösteriyor bu olay...

Kendisini dünyanın pek çok yerinden, Türkiye'nin pek çok yerinden, çevresinde müridleri olan pek çok mübarek zat gelir, hürmetle ziyaret ederdi ve ben onların davranışlarına, gelenlerle hocamızın muamelesine bakardım. Onlar gelirlerdi. Hocamızın onlara iade-i ziyareti tarzında olmazdı. Yani mertebe bakımından aşağıda olanın, yüksek olana ziyareti tarzında olurdu. Konuşmaları, davranışları da hep o şekilde değerlendirirdim ben.

Bir de çok hoşuma giden bir yazar kardeşimizin hatırası var, kitabına da girdi. Bu yazar kardeşimiz, Osmanlılardan sonraki dönemde, Türkiye’de yetişmiş mübarek zatların isimlerini bir liste haline getirmiş. Bunların hayatları hakkında bilgileri toplayayım da kitap haline getireyim diye düşünmüş. Listenin içinde şunlar şunlar var. Mehmed Zahid Kotku Efendi Hazretleri de var.

Hocamızın vefatından sonra böyle bir kitap yazmayı düşünüyor yazar kardeşimiz.

Bunu arkadaşlarına açıyor. Astsubay olan bir kardeş de “Bu çok güzel, mübarek bir çalışma. Ben sana bu hususta yardımcı olmak isterim.” diyor. O zaman herhalde, yazma çizme için daktilodan başka imkanlar da yok. “Ben, müsveddelerini temize çekmekte sana yardımcı olmak isterim. Yıllık iznimi alırım askeri-yeden, ondan sonra gelir sana yardım ederim.” diyor.

“Olur.” diyor bu yazar kardeşimiz. Kararlaştırıyorlar. Bir zaman izin alacak askeri birliğinden. Gelecek, bu yazarla müsveddeleri temize çekecekler. Tabii bu kitap evliyâullahı anlatan bir kitap, içinde hocamızın ismi de var, o da anılacak.

Askeri birlikte o sırada büyük bir arıza çıkıyor. Atom başlıklı füzelerin olduğu bir birlik. Bu füzelerin bulunduğu mekanizmada bir arıza çıkıyor, çalışmıyor. O sırada da yüksekten bir paşa gelip teftiş edecekmiş orayı. Komutan çok üzgün, telaşlı. Uzmanları çağırıyorlar, problem çözülüyor. Daha yüksek uzmanları çağırıyorlar. Sonuçta sorunun çözülmesi için Amerika'dan füze uzmanının gelmesi düşünülüyor. Mekanizma çalışmıyor, yani ateşlenmesi istense iş görülmeyecek yani faal durumda değil, bozuk durumda.

Komutan izinleri kaldırıyor. Bu astsubay kardeşimiz de vaat ettiği yazara yardımcı olma işini yapamıyor. Yalnız bir gece rüyasında bir mübarek zat görüyor. O mübarek zat ona:

“Evladım, sizin füzenizin arızası işte şura-
dadır.” diyor, arızanın yerini gösteriyor rü-
yada.

Ertesi gün bu astsubay kıtasına gittiği za-
man, komutanın yanına çıkıyor:

“Komutanım, ben arızayı çözümleyeceğim
ama eğer çözümlersem, birisine sözüm var, yıl-
lık iznimi bana vereceksiniz. İzin istiyorum.”
diyor. Komutan diyor ki:

“Sen o arızayı çöz, ben sana neler neler veririm.” diyor, çok memnun olacağını beyan ediyor. Artık nasıl söylediyse...

Hakikaten de o astsubay gidiyor, karmaşık mekanizmanın içine, rüyada gösterilen yere gidiyor. Orayı açıyor. Düşünün yani, bir televizyonun arkasını açsanız orada nereye el atacaksınız, nasıl düzelteceksiniz. Artık orası nasıl bir yerse... Rüyada gösterilen yere gidiyor. Orayı açıyor. Arızayı düzeltiyor ve mekanizma çalışır hale geliyor. İzni kopartıyor ve başka mükâfatları alıyor. Nasıl alıyorsa astsubay.

Bu mübarek zatlarla ilgili kitabı yazmağa yazarla beraber başlıyorlar. Evinden ne zaman çıksa... Evi Silivrikapı tarafında, dar sokakların olduğu bir yerde. Kendisinin arabası yok. Taksi bulmak zor. Vasıtaların olduğu yere gitmek için vakit harcaması lazım ama ne zaman çıksa, çok büyük kolaylıklarla karşılaşıyor. Bakıyor hemen sokakta bir taksi var. El kaldırıyor, erken vakte gidiyorlar, çalışıyorlar.

Bu Astsubay nelerden nelerden sonra bizim İslâm dergimizde, hocamız *rahmetullâhi aleyh'in* şöyle bir, çok güzel çok tatlı tebesümlü bir boy resmi vardı. Onu görüyor, diyor ki:

“İşte rüyada bana arızayı gösteren mübarek zat buydu.” diyor.

Hocamızı daha önceden tanımayan bir kimse.

Hocamız işte böyle bir her hali olan olağanüstü olan gerçek bir keramet sahibi mübarek zat idi. Zaten vefatı, vefatındaki, cenazesindeki o ihtişam, bütün İstanbul’un, bütün Türkiye’nin cenazesine ne kadar kalabalık bir tarzda iştirak ettiği, İstanbul tarihinde görülmemiş bir şey...

Kendisi için Mekke-i Mükەرreme’de, Medine-i Münevvere’de gıyabında cenaze namazları kılınması... Ondan sonra ruhu için okunan hatimler ve saireler... Peygamber *sallallahu aleyhi vessellem* Efendimiz buyuruyor ki:

“Bir hatim indirildiği zaman yapılan dualar müstecâb olur.”

Binlerce hatim indiriliyor ve binlerce müstecâb olacak dualar arasında hocamızın namı geçiyor. Bu herkese nasip olmayacak vefatından sonraki bir başka keramettir.

d. Hayırlı Bir Gelecek Niyazı

Tabii, böyle mübarek zatları anmakta çok büyük faydalar var çünkü yenilere şey göstermiş oluyoruz, “Bakın böyle olun.” demiş olmuş

oluyoruz, iyi insanları örnek göstermiş oluyoruz ve yenilerin iyi yetişmesini sağlamış oluyoruz. Ayrıca “Salih insanların anıldığı yere Allah’ın rahmeti iner.” diye de belirtildiği için din kitaplarımızda, bu anma törenlerine hiç şüphe yok ki, Cenâb-ı Hakk’ın rahmeti nazil oluyor. Gençlere bir numune oluyor. Ayrıca tabi bu anmalardan nice nice başka başka faydalar hasıl oluyor.

Bu anmaların gerekli olduğunu, tabii Kur’an-ı Kerîm’de Cenâb-ı Hak nice nice peygamberlerin hatıralarını yad ettiği için, Kur’an-ı Kerîm’den anlıyoruz. Mûsâ *aleyhisselam*’ı, İbrâhim *aleyhisselam*’ı, Nuh *aleyhisselam*’ı surelerde ayetlerde okuyoruz. Hatta

وَإِذْ كُنَّا فِي الْكِتَابِ إِبْرَاهِيمَ

(*Vezkür fi’l-kitâbi İbrâhîm*) “Kitapta İbrâhim’i de zikret!” (Meryem, 19/41) diye geçiyor mesela.

Zikretmek, yad etmek. Zaten bu hatırası için yapılan toplantılara da zikrâ denilir. Hatırayı anma toplantıları demek. Muhakkak ki burada, Allah Teâlâ Hazretleri’nin rahmetine nâiliyyet var.

Allah Teâlâ Hazretleri, tabii böyle mübarek büyük zatlara vefatından sonra da salâhiyet veriyor. Yani diğer insanlar gibi olmuyorlar, onlar vefatından sonra da maneviyatlarıyla, himmetleriyle etkili oluyorlar, yol gösterici oluyorlar. Vefatlarından sonra, kerametleri daha da aşikâr oluyor çünkü kendisini saklama mecburiyeti kalmıyor. Tevazu gösterme ihtiyacı kalmıyor, imtihan devresi bitmiş olduğundan.

Onun için Allah Teâlâ Hazretleri'nden dilediğimiz, Rabbimiz bizi sevdiği kulları ile beraber eylesin. O sevdiği mübarek evliyâullah kullarının manevi yardımlarına, iltifatlarına, himmetlerine, teveccühlerine nâil eylesin. Bizleri de onların yolunda dâim eylesin...

Evlatlarımızı da iyi Müslüman olarak yetiştirmeyi bizlere nasip eylesin. Evlatlarımız da bu büyük mübarek hocalarımız gibi İslâm'ı güzel öğrensinler. İslâm'a güzel hizmet etsinler. Onların yolunda yürüsünler ve onlara *hayrü'l-halefler* olsunlar...Hayırlı halef olsunlar.

Allah Teâlâ Hazretleri İslâm'ı ve Müslümanları korusun. İslâm'ı ve Müslümanları şu 2000 Yılında, 21. yüzyılda, şu üçüncü bin yılda, milenyum dedikleri, mansur ve müeyyed eylesin. Cenâb-ı Hakk'ın razısına uygun çalışmalar

yapmamızı, yapmanızı cümlenize nasip eylesin...

Dîn-i mübîn-i İslâm'ı, sahabe-i kiramın çalışmaları gibi çalışmalarla, dünyanın her yerine yayalım. İslâm'ı öğretelim! Hele hele kendi beldelerimizde, İslâm'ın tanınması, yaşanması, imanın kuvvetlenmesi, Kur'an'ın öğrenilmesi ve ahkâmının uygulanması için, elimizden gelen her türlü maddi manevi gayreti göstereyim.

Allah Teâlâ Hazretleri hepinizi her türlü hayırlara vesile olanlardan, elinden hayır çıkan, hayatı faydalı olanlardan eylesin çünkü insanların en hayırlıları, insanlara, müminlere en faydalı olanlardır. En faydalılardan eylesin, en hayırlı kimseler eylesin.

Ömrünüzü Cenâb-ı Hakk'ın rızasına uygun geçirip ahirete Rabbimizin sevdiği, razı olduğu kullar olarak varmanızı ve bizim de varmamızı nasip eylesin. Bu sevdiğimiz mübarek Peygamber Efendimiz'le, sahabe-i kiramımızla, sâir enbiyâ ve mürselîn ve evliyâullâh u mukarrabîn büyüklerimizle Firdevs-i A'lâda buluştursun, beraber eylesin. Cemaline nazar etmeyi cümlemize ikram eylesin. Ve rıdvân-ı ekberine cümlemizi nail ve vasıl eylesin...

Aziz ve sevgili izleyiciler ve dinleyiciler.
es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

13.11.2000

[Bütün ANMA PROGRAMLARI'na PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

